

USNESENÍ

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Tomáše Langáška (soudce zpravodaj) a soudců JUDr. Petra Průchy a JUDr. Iva Pospíšila v právní věci žalobce: **B. P.**, zastoupený Mgr. Miroslavem Krutinou, advokátem, sídlem Vyšehradská 423/27, Praha 2, proti žalovanému: **Finanční arbitř**, sídlem Legerova 1581/69, Praha 1, týkající se žaloby na ochranu proti nečinnosti žalovaného, v řízení o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 6. listopadu 2018, č. j. 11 A 133/2018 - 38,

t a k t o :

Kasační stížnosti žalovaného **se nepřiznává** odkladný účinek.

Odůvodnění:

[1] Městský soud v Praze (dále jen „městský soud“) v záhlaví označeným rozsudkem uložil žalovanému povinnost vydat nález ve věci vedené žalovaným pod sp. zn. FA/ZP/1958/2016 o návrhu žalobce ze dne 23. prosince 2016 na vydání bezdůvodného obohacení z pojistné smlouvy ve lhůtě třiceti dnů od právní moci rozsudku a zároveň žalobci přiznal náhradu nákladů řízení.

[2] Včas podanou kasační stížností se žalovaný (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení rozsudku městského soudu. Namítá především, že není příslušný o návrhu žalobce na vydání bezdůvodného obohacení rozhodnout, neboť jde fakticky o spor mezi dvěma podnikateli (zástupce žalobce zastupuje řadu dalších spotřebitelů v obdobných sporech). Stěžovatel dále poukázal na několik vad v řízení před městským soudem.

[3] Společně s kasační stížností vznesl stěžovatel návrh na přiznání odkladného účinku. Nemůže vyloučit, že splnění povinnosti uložené mu napadeným rozsudkem bude představovat jednání *ultra vires*, které mu zapovídá Ústava a Listina základních práv a svobod. Městský soud stěžovatele fakticky zavázal k vydání nicotného rozhodnutí. Městský soud nepřihlédl k vážným pochybnostem o příslušnosti stěžovatele vést řízení o návrhu žalobce, k obstrukčnímu jednání zástupce žalobce ani k nařízení ústního jednání, při němž stěžovatel mohl odstranit pochybnosti o své příslušnosti, a zároveň odmítl příslušnost stěžovatele posoudit, byť tuto námitku stěžovatel v řízení o žalobě vznesl.

[4] Žalobce považuje návrh na přiznání odkladného účinku za nedůvodný. Stěžovatel měl déle než rok na posouzení podmínek řízení. Dle názoru žalobce se stěžovatel snaží pouze *ex post* omluvit svou nečinnost, neboť do dnešního dne v jediném obdobném řízení

nerozhodl, že k jeho vedení není příslušný. Pochybnosti stěžovatele o jeho příslušnosti jsou navíc vystavěny na paušálních domněnkách, nikoli na konkrétních skutečnostech vztahujících se k žalobcovu případu.

[5] Podle § 107 odst. 1 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“), nemá kasační stížnost odkladný účinek, Nejvyšší správní soud jej však může na návrh stěžovatele přiznat za přiměřeného užití § 73 odst. 2 až 5 s. ř. s. Odkladný účinek lze tedy kasační stížnosti přiznat tehdy, jestliže by výkon nebo jiné právní následky napadeného rozhodnutí krajského soudu znamenaly pro stěžovatele nepoměrně větší újmu, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a jestliže to nebude v rozporu s důležitým veřejným zájmem.

[6] Kromě formální podmínky, již je vznesení příslušného návrhu, je pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti nutné splnění tří podmínek: (1) výkon nebo jiné právní následky musejí pro stěžovatele znamenat újmu, (2) újma musí být pro stěžovatele nepoměrně větší, než jaká přiznáním odkladného účinku může vzniknout jiným osobám, a (3) přiznání odkladného účinku nesmí být v rozporu s důležitým veřejným zájmem (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 1. července 2015, č. j. 10 Ads 99/2014 - 58, č. 3270/2015 Sb. NSS). Povinnost tvrdit a prokázat hrozbu újmy přitom tíží stěžovatele (například usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 29. února 2012, č. j. 1 As 27/2012 - 32). *Hrozící újma musí být závažná a reálná, nikoli pouze hypotetická a bagatelní* (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. října 2017, č. j. 9 Afs 275/2017 - 20).

[7] Nejvyšší správní soud již v minulosti konstatoval, že „s ohledem na postavení správního orgánu v systému veřejné správy bude přiznání odkladného účinku kasační stížnosti k jeho žádosti vyhrazeno zpravidla ojedinělým případům“ (usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 24. dubna 2007, č. j. 2 Ans 3/2006 - 49, č. 1255/2007 Sb. NSS). Pouhá hrozba vydání nicotného rozhodnutí v důsledku respektování závazného právního názoru vysloveného krajským soudem pro přiznání odkladného účinku kasační stížnosti žalovaného správního orgánu nepostačuje. Jak uvedl Nejvyšší správní soud v usnesení ze dne 12. května 2011, č. j. 9 Ans 6/2011 - 68, jehož závěry lze pro nyní projednávanou věc označit za velmi přílehlavé, „v žádném případě pak nelze za nenahraditelnou újmu obecně označit stav, kdy je správní orgán povinen vydat rozhodnutí, a to bez specifikace výroku, tj. kdy ani nelze předvídat, jak konkrétně bude ve věci rozhodnuto. Je nutno upozornit, že v projednávané věci bylo před městským soudem zahájeno a vedeno řízení o žalobě proti nečinnosti správního orgánu, kdy napadeným rozhodnutím byla stěžovateli (žalovanému správnímu orgánu) uložena povinnost vydat ve věci rozhodnutí, nikoli povinnost vydat rozhodnutí konkrétního obsahu a s určitým výrokem. Stěžovatel v návrhu sám připouští, že nelze předvídat, jakým způsobem bude ve věci rozhodnuto. Za této procesní situace tak z povahy věci osvědčení nenahraditelné újmy prakticky nepřichází do úvahy.“

[8] Zbývá jen podotknout, že Nejvyšší správní soud již obsahově prakticky shodné kasační stížnosti stěžovatele odkladný účinek nepřiznal, přičemž odůvodnění návrhu na přiznání odkladného účinku bylo stejné jako v nyní projednávaném případě (usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 3. prosince 2018, č. j. 5 Afs 352/2018 - 23).

pokračování

[9] Ze všech výše uvedených důvodů Nejvyšší správní soud nepřiznal kasační stížnosti žalovaného odkladný účinek.

Poučení: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 13. prosince 2018

JUDr. Tomáš Langášek
předseda senátu